

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Bc. L. Z.**, proti žalovanému **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. 1085/SCKZU/2015, JID: 65753/2015/KUUK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2016, č. j. 42 A 17/2015 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Město Bílina, Komise k projednávání přestupků (dále jen *„správní orgán I. stupně“*) rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č.j. MUBI 38009/PŘ/357/2014 uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití za jednání, jehož se dopustil dne 27. 11. 2013 kolem 20:45 v Bílině, ul. Teplická 150, v restauraci *„U Johnyho“* tím, že při náhodném setkání vyzval poškozeného J. B., aby s ním šel ven, že si něco vyříkají, přičemž po otevření vchodových dveří z restaurace ven poškozeného strčil, v důsledku čehož se jmenovaný udeřil o dřevěný trám přístavku před vchodem a pádem vzad si způsobil tržnou ránu hlavy a lokte levé ruky spolu se zhmožděním bederní páteře a nutností lékařského zákroku s pracovní neschopností do 6. 12. 2013, čímž úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši

2.000,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit poškozenému vzniklou škodu ve výši 7.987,- Kč a správnímu orgánu I. stupně náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015, č.j. 1085/SCKZU/2015, JID: 65753/2015/KUUK zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) k žalobě toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v rozsudku shrnul obsah spisu trestního řízení, které předcházelo řízení o přestupku, a poté i obsah správního spisu. Poukázal na to, že v řízení o přestupcích je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Za tímto účelem musí vždy provést důkazy, jež jsou pro řádné prošetření věci potřebné. Zjistil, že v projednávané věci provedl správní orgán I. stupně důkazy výslechem svědků S., D., D., B., a B. S ohledem na skutečnost, že první čtyři jmenovaní svědci nebyli událostem mezi žalobcem a poškozeným J. B. bezprostředně přítomni a svědkyně B. se o věci měla dozvědět toliko zprostředkovaně, postupoval podle krajského soudu správní orgán správně, pokud při svých úvahách užil jako stěžejního důkazu záznam z průmyslových kamer umístěných v restauraci. Zdůraznil, že ani ten pád poškozeného, resp. jeho příčinu, nezachytil, proto jej bylo možné užít toliko v rámci logických úvah o pravděpodobné posloupnosti dotčeného děje, jehož konečný výsledek spočíval ve zranění poškozeného. Za jediného potenciálně přímého pozorovatele celé události, vyjma žalobce a poškozeného, tak lze považovat pouze svědka T., který byl v rozhodné době přítomen před provozovnou restaurace, a mohl objasnit, jak k pádu poškozeného došlo. Správní orgán I. stupně však výpověď jediného očitého svědka neprovedl a nezahrnul ji do svých úvah o vině žalobce.

[4] Krajský soud žalovanému vytkl, že přítomnost svědka T. na místě skutku zcela pominul a nevypořádal se ani s jeho tvrzeními uváděnými v čestném prohlášení, které svědek předložil správnímu orgánu I. stupně. Ztotožnil se se žalovaným v tom, že i když čestné prohlášení zachycuje výpověď svědka, nelze jej srovnávat s důkazním prostředkem výpovědi. Podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád jej ale nelze zcela pominout a ani ho nehodnotit. Krajský soud je toho názoru, že návrh na doplnění dokazování podal žalobce opožděně. Přestože žalobce měl provedení důkazu výslechem svědka navrhnout dříve, bylo s ohledem na zásadu materiální pravdy odpovědností správních orgánů učinit tak z úřední povinnosti, zvláště když výpověď dotčeného svědka mohla mít na posouzení skutku zcela zásadní vliv. Krajský soud podotkl, že správní orgán I. stupně sám považoval za nezbytné svědka T. vyslechnout. Na to však rezignoval poté, co zjistil, že svědkova adresa trvalého pobytu odpovídá ohlašovně obecního úřadu, aniž vzal do úvahy, že trestní spis kontaktní adresu a telefonní číslo obsahoval. Jakkoli svědek v trestním řízení uvedl, že pro zrakové obtíže mohla být relevance jeho výpovědi snížena, bylo na žalovaném, jak tuto výpověď eventuálně bude hodnotit. Výslech svědka T. ale ani jeden ze správních orgánů neprovedl a k prokázání viny žalobce se spokojili toliko s nepřímými důkazy. Tím se však dopustili podstatné vady řízení, která měla podle krajského soudu za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozhodnutí proto zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[5] Krajský soud dále uvedl, že kromě výslechu svědka T. by se měl žalovaný zabývat i dalšími námitkami (např. zcela pominutými návrhy na dokazování znaleckým posudkem, prověrkou na místě aj.).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Žalovaný (dále též *„stěžovatel“*) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle jeho názoru soud posoudil žalobu ryze formalisticky. Nesprávně posoudil právní otázku týkající se ustanovení § 3 správního řádu, tak i ustanovení § 51 odst. 1 tohoto zákona. Nadto pak soud zcela mylně vyhodnotil ostatní provedené důkazy, zejména svědecké výpovědi, které je s ohledem na časový odstup jejich provádění nutno porovnávat v jejich vzájemném kontextu, jakož i s ohledem na obsah prvotně podaných vysvětlení učiněných v rámci přípravného řízení, a nesprávně byl vyhodnocen také (stěžovatel uznal, že jen s problémy přehratelný) kamerový záznam. Zde stěžovatel podotkl, že se v trestním spise nachází úřední záznam ze dne 16. 1. 2014, č. j.: KRPU-273349- 14/PŘ-2013-040912, který záznam zachycený na DVD popisuje slovy – z tohoto mj. vyplývá, že žalobce poškozeného ze dveří restaurace vystrčil.

[7] Dále stěžovatel namítl, že ve věci bylo prováděno rozsáhlé dokazování a sled důkazů (byť nepřímých) nasvědčuje tomu, že děj se odehrál tak, jak jej popisuje poškozený a nikoliv žalobce. Důkazy (zejména výslechy svědků) byly prováděny jak v rámci přípravného řízení prostřednictvím orgánů Policie ČR, tak i ve správním řízení. Ve spise je rovněž fotodokumentace a v neposlední řadě také lékařské zprávy svědčící o zranění poškozeného, včetně odborného vyjádření pro účely stanovení bodového hodnocení bolestného. Ve věci byli vyslechnuti nejen žalobce a poškozený, ale i několik nepřímých svědků – personál restaurace a její hosté a dále dcera žalobce, jež je současně bývalou manželkou poškozeného. Z nich mimo jiného vyplývá, že poškozený se ještě v restauraci snažil žalobci vytrhnout, resp. že byl žalobcem násilně tlačen ven. Toto popsala shodně i svědkyně M. B., která ten večer v restauraci obsluhovala, kdy do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2014 (v trestním řízení) uvedla, že *„jeden z mužů otevřel dveře a muž, který příchozího tlačil před sebou, jej rukou prudce vystrčil ven z objektu, bylo zřejmé, že strčený vyletěl ven, bylo slyšet ránu (...)“*. Stejně tak její kolegyně I. Š., kuchařka, uvedla, že: *„muž, který se zvedl od stolu, chytil příchozího za bundu a vlastně jako tlačil ke vchodovým dveřím do provozovny, bylo patrno, že příchozímu se toto nelíbí a snažil se jako vytrhnout“*. V neposlední řadě pak nelze opomenout ani lékařskou zprávu doloženou poškozeným včetně kopie dokladu o PN v trvání od 28. 11. 2013 do 6. 12. 2013 a lékařskou zprávu – odborné vyjádření MUDr. R. ze dne 19. 12. 2013 vyžádané pro tyto účely orgány Policie ČR a vedené pod č. j.: KRPU-273349- 12/PŘ-213-040912, v níž je uvedeno, že způsob zranění *„odpovídá mechanismu, který udává poškozený“*.

[8] Dále stěžovatel poukázal na to, že tvrzení uváděná A. T. v úředním záznamu o podání vysvětlení (v trestním řízení) ze dne 10. 2. 2014 a tvrzení uváděná jmenovaným v jeho čestném prohlášení ze dne 26. 8. 2014 jsou zcela protichůdná. V prvním případě uvedl, že si jednak nevybavuje ani místo, kde k incidentu mělo dojít, nevzpomíná si ani na to, jak poškozený vypadal nebo co měl na sobě, nedokázal pak popsat ani to, jakým způsobem tento muž upadl anebo co se stalo poté, naopak policejnímu orgánu sdělil, že má špatný

zrak, a že „*nevidí řádně ani na metr*“. V rámci svého čestného prohlášení naopak uváděl přesný popis místa, včetně názvu restaurace, který si v prvním případě nepamatoval, jakož i sled celé události. Ve svém prohlášení dále uvádí, že měl, dojem, že zná i toho druhého muže (pozn.: maje na mysli poškozeného), a později, při opětovném setkání se žalobcem si vzpomněl, že se jednalo o zetě žalobce, když v prvním případě tvrdil, že tohoto muže nedokáže vůbec popsat, ani např. věkem či oblečením. Výpověď tohoto svědka i v případě, že by se ji podařilo uskutečnit, by podle stěžovatele nebylo možné považovat za věrohodnou. Výpověď tohoto svědka navíc žalobce navrhoval až po lhůtě, v níž byla žalobci dána možnost seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu, případně pak navrhovat důkazy, konkrétně ve chvíli, kdy bylo správním orgánem I. stupně již rozhodnuto (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 3. 2015 a také úřední záznam z téhož dne nacházející se na č. l. 26 správního spisu), navíc prostřednictvím prostého e-mailu bez ověřeného elektronického podpisu.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasil s tvrzeními stěžovatele. Poukázal na to, že Policie ČR (v trestním řízení) svědky nevyslechla, pouze je vytěžila telefonicky a o tom sepsala úřední záznamy. Ty se neshodují ani s výslechy, které provedl správní orgán. Připomněl, že videozáznam zajistil on sám využitím Generální inspekce bezpečnostních sborů. Poté poukázal na to, že již v únoru 2014 byly policejnímu orgánu známy kontaktní údaje svědka události T., a že při ústním jednání žalovaného dne 10. 12. 2014 (a později v lednu 2015) navrhoval, aby byl jako svědek vyslechnut. Opakovaně svou žádost uplatnil u žalovaného dne 30. 3. 2015 a později v rámci odvolání dne 7. 4. 2015. Odmítl tedy tvrzení, že by návrh na svědeckou výpověď poprvé podal až v době, kdy již bylo rozhodnuto. Navíc svědecký výslech mohl provést žalovaný v rámci odvolání. Dále namítl, že zrakové obtíže svědka T. nespočívaly v postižení šedým zákalem, ale šlo o přišití sítnice. V době události jezdil svědek T. autem, viděl tedy dobře a poškozeného navíc znal.

[10] Dále žalobce rozporuje zjištění, která stěžovatel dovozuje z výpovědí svědků. Podle něj z nich nevyplývá, že by v restauraci či před ní došlo k nějakému fyzickému útoku. Svědci uvádějí, že žalobce poškozeného vyzval, aby si sedli k vedlejšímu stolu, ale naopak poškozený vyzval žalobce, aby spolu odešli ven z restaurace, kde vše proberou. Nelogické se mu proto ve srovnání s tím jeví tvrzení stěžovatele, že poškozený se snažil žalobci vytrhnout. Nesouhlasí také s citovanou výpovědí svědkyně Š., která k věci nebyla správním orgánem vůbec vyslechnuta. Závěrem poukázal na to, že podle svědků se poškozený nejprve se všemi přivítal podáním rukou a i poté, co se vrátil se zraněním na hlavě a po ošetření se s každým znovu rozloučil podáním rukou – i se žalobcem. Je tedy nelogické, aby se poškozený přišel rozloučit i s původcem jeho zranění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] O věci Nejvyšší správní soud uvážil takto: Krajský soud zcela přiléhavě poukázal na základní zásady, které je správní orgán povinen dodržet v přestupkovém řízení. Mezi jinými jsou jimi zásada materiální pravdy podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a taktéž povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu s tím, že v tomto řízení je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu).

[12] Podstatou sporu je v projednávané věci to, zda žalovaný shromáždil dostatečné množství důkazů prokazujících vinu žalobce za výše uvedené jednání.

[13] Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, publikovaný na www.nssoud.cz). Zde je třeba předznamenat, že na věc nedopadá § 137 odst. 4 správního řádu, neboť úřední záznamy nebyly pořízeny pro účely budoucího správního řízení. V této souvislosti proto naráží argumentace žalovaného v kasační stížnosti už jen na to, že možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny v § 158 odst. 5 zákona č. 140/1961 Sb., trestní řád. Úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu případně § 211 odst. 1 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. Nejvyšší správní soud proto při posouzení kasačních námitek nemohl přihlédnout k závěrům, které stěžovatel dovozuje z úředních záznamů vyhotovených v přípravném řízení trestním a hodnotil pouze ty důkazy, které stěžovatel provedl v přestupkovém řízení.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při dokazování v řízení postupoval takto. Výslechy svědků J. S. a B. D. provedl k dožádání Magistrát města Karlovy Vary dne 10. 12. 2014. Dále to byl výslech F. D., který rovněž k dožádání provedl Městský úřad Sokolov dne 11. 12. 2014. Výslech svědka A. T. dožádal žalovaný dne 14. 11. 2014 taktéž u jiného správního orgánu – Města Loket, odkud však obdržel sdělení, že adresa svědka je v místě ohlašovny a není jim známo, kde se zdržuje. Samotné dokazování provedl žalovaný na několika jednáních, které se konaly ve dnech 21. 1. 2015 a 18. 3. 2015. V rámci prvního jednání sám vyslechl svědkyni M. B., dále vyslechl obviněného, provedl dokazování videozáznamem, který pocházel z kamerového systému v restauraci a podle protokolu o jednání dále provedl důkaz listinami z trestního spisu (zejména výpovědi těchto svědků). Při jednání dne 18. 3. 2015 vyslechl svědkyni P. B. Podle rozhodnutí žalovaný z jiných důkazů nevycházel.

[15] Z výslechu svědků vyplývá, že poškozený nejprve skupině osob, v níž byli přítomni svědek S., D., D. a žalobce doporučil navštívit restauraci „U Johnnyho“, kde se měli najíst (povečeřet). Poškozený k této skupině do restaurace přišel, všichni si podali na uvítanou ruce. Žalobce inicioval rozhovor s poškozeným, oba spolu odešli od stolu ven z restaurace. Před odchodem v restauraci mezi nimi žádný konflikt neproběhl. Po návratu do restaurace (za ca 5-10 minut) poškozený krvácel z temene hlavy a měl zraněný loket. Žalobce k tomu přítomným sdělil, že poškozený skočil ze schodů a takto si přivodil zranění. I svědkyni B. poškozený řekl, že se uhodil do hlavy a upadl. První ošetření poskytla poškozenému servírka B. s kolegyní Š. a svědek D. Při odchodu z restaurace poškozený všem opět podal ruku.

[16] Obviněný se ke skutku v přestupkovém řízení vyjádřil několikrát – poprvé v rámci výslechů svědků J. S. a B. D. dne 10. 12. 2014. Zde vylíčil okolnosti vztahu poškozeného a dcery žalobce (v době skutku manželky poškozeného) a uvedl, že poškozeného chytil kolem ramen a chtěl si s ním popovídat o tomto vztahu. Poškozený sám navrhl, aby si povykládali venku. Poškozený při odchodu zavrávoral (podle žalobce byl opilý), žalobce jej chytil za rameno a umožnil mu jako prvnímu projít dveřmi ven z restaurace. Tam se poškozený sám odrazil od podesty, skočil z pěti schodů, uklouzl na posledním schodu a padl na zadek a lokty obou rukou. Teprve poté žalobce zavřel dveře od restaurace, pomohl poškozenému na nohy a oba se po chvilce vrátili do restaurace. Již v tomto vyjádření žalobce poukázal na přítomnost A. T., který tuto událost před restaurací měl vidět. Podruhé se k věci žalobce vyjádřil dne 21. 1. 2015 v rámci výslechu M. B. a setrval na uvedené verzi události.

[17] Z videozáznamu žalovaný zjistil, že žalobce poškozeného z prostoru restaurace vyvedl silovým způsobem. Šel za poškozeným, levou rukou jej držel za levý loket, vytlačoval jej k vchodu do provozovny. Poté, co se poškozený pokoušel vytrhnout, chytil jej žalobce pravou rukou za oblast pasu a vystrčil poškozeného ven ze dveří do prostoru před restaurací. Nejvyššímu správnímu soudu však v této souvislosti nezbývá, než konstatovat, že tyto skutečnosti nemohl posoudit, neboť ve spisu založený videozáznam se mu standardním a běžným postupem vůbec nepodařilo přehrát. Nejvyšší správní soud proto apeluje na žalovaného, aby zajistil, že v dalším řízení bude videozáznam bez větších obtíží zobrazitelný. Vzhledem k tomu, že žalobce jako obviněný např. v odvolání tvrdil, že žalovaný si obsah videozáznamu vyhodnotil jinak, než tomu ve skutečnosti bylo, je bez videozáznamu tato část rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná.

[18] Nejvyšší správní soud proto skutkové závěry žalovaného posoudil na základě zbývajících důkazů. Ze svědeckých výpovědí (a ostatně i z výpovědi žalobce) v souhrnu vyplývá, že ke zranění poškozeného J. B. došlo pouze v krátkém časovém období mezi odchodem a příchodem žalobce a poškozeného do restaurace, že k tomuto zranění došlo v prostoru před restaurací na schodech a že tomuto zranění byli přítomni poškozený a žalobce. Z provedených důkazů žalovaný tedy zjistil události toliko předcházející bezprostředně zranění poškozeného J. B. a události následující poté (příchod do restaurace, první ošetření zranění, příjezd policie a zdravotní služby). Zcela zde však chybí zjištění skutkového stavu k jednání žalobce a poškozeného v prostoru před restaurací, tedy právě v okamžiku, kdy došlo ke zranění poškozeného.

[19] V tomto stavu, kdy bylo nezbytné zjistit průběh událostí a tím i ověřit dosavadní skutková zjištění, nepochybně bylo třeba provést další možné důkazy, které by tuto situaci mohly ozřejmit. To, že událost před restaurací mohl sledovat svědek T., tvrdil žalobce již dne 10. 12. 2014. I když přítomnost tohoto svědka popřel poškozený B. dne 13. 4. 2015 ve vyjádření k odvolání, přesto se Nejvyšší správní soud neztotožnil žalovaným v tom, že by výslech tohoto svědka T. měl být již předem pro projednávanou věc nadbytečný.

[20] Jak je již výše uvedeno, událost před restaurací nepochybně proběhla jen v omezeném počtu přítomných osob. Obsah svědectví A. T. žalovaný přitom nijak nezjistil, v řízení o těchto skutečnostech vypovídal pouze žalobce v procesním postavení obviněného, verze poškozeného jako svědka taktéž nijak zjištěna nebyla a Nejvyššímu

správnímu soudu ze správního spisu ani ze žalovaného rozhodnutí není zřejmé, odkud by ji žalovaný dovozoval. Postoj poškozeného mohl žalovaný implicitně dovozovat z listinných důkazů založených v trestním spisu, zde však postup žalovaného naráží na velmi omezené podmínky použití záznamů o vysvětlení, jak bylo shora vyloženo. Nejvyšší správní soud proto zcela postrádá výslech poškozeného před správním orgánem a to také z toho důvodu, že vzhledem k případnému posouzení věrohodnosti navzájem opačných skutkových verzí by také bylo nezbytné posoudit i jejich vzájemnou konfrontaci.

[21] Čestné prohlášení svědka T. předložil žalobce správnímu orgánu již dne 10. 12. 2014 u výslechu svědků před Magistrátem města Karlovy Vary. Pokud se žalovaný (zcela ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu) nespokojil s důkazní hodnotou čestného prohlášení svědkyně B., které žalobce předložil žalovanému dne 21. 1. 2015 a předvolal svědkyni k výslechu na jednání dne 18. 3. 2015 ke skutečnostem, které byly předmětem jejího čestného prohlášení, měl nepochybně postupovat stejně i ve vztahu ke svědkovi T. Prvotní obtíže při kontaktování tohoto svědka Nejvyšší správní soud nemůže akceptovat jako omluvitelné. Správní spis obsahuje dostatečné množství informací o osobě svědka, navíc procesní předpisy (správní řád či zákon o přestupcích) v dostatečném rozsahu upravuje procesní instituty, na jejichž základě je žalovaný oprávněn vyžadovat součinnost a dopátrat se tak kontaktu se svědkem. V žádném případě už nelze přisvědčit žalovanému, že by nadbytečnost výslechu tohoto svědka měla vyplývat z opožděnosti návrhu žalobce na dokazování. Vycházeje z již výše zmíněné zásady, že správní orgán není v tomto řízení vázán pouze návrhy účastníků (srov. ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu), potřeba provedení tohoto svědeckého výslechu měla být žalovanému zřejmá podstatně dříve, než po ukončení shromáždění podkladů. V této souvislosti je poté zcela přiléhavý názor krajského soudu o tom, že význam výpovědi svědka T. byl žalovanému jistě znám, když dne 14. 11. 2014 dožádal jeho provedení Město Loket.

[22] To, že svědek postupem času tvrdil o události jiné skutečnosti, popř. že by mohl mít v době těchto událostí problémy se zrakem (přestože na místo přijel autem), jistě vyvolává otázku, zda je takový svědek věrohodný. Otázka věrohodnosti je na místě taktéž u dalších svědků, kteří ve většině byli spřízněni se žalobcem, ať už to byli spolupracovníci nebo rodinný příslušník. Některé svědecké výpovědi (svědkyně B. – dcery žalobce a A. T. – dlužníka značné finanční částky vůči dceři žalobce) iniciativně zajistil žalobce pro potřeby přestupkového řízení sám. Verzi, která by měla svědčit sankcionovanému jednání žalobce, poté žádný z vyslechnutých svědků nepotvrzuje, avšak část osvětlovaných skutečností je buď přímo v rozporu se závěry, které žalovaný učinil z videozáznamu, popř. tito svědci nepotvrdili ani to, co by z přímého pozorování záznamu mělo vyplývat.

[23] Další potřebné důkazy (rekonstrukce, prověrka na místě), než byly výše uvedeny, žalovaný neprovedl. Je tedy úlohou žalovaného, aby alespoň provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (srov. ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu), avšak hodnocení důkazů i z hlediska jejich věrohodnosti Nejvyšší správní soud v projednávané věci taktéž postrádá.

[24] Jakkoli se lze ztotožnit se žalovaným, že řetězec nepřímých důkazů a vzájemných souvislostí v jiných případech může vést až k přesnému závěru o skutkovém ději,

v projednávané věci tomu z vyložených důvodů není. Jestliže měl být uznán žalobce vinným za zranění, které způsobil poškozenému, je nezbytné, aby bylo prokázáno jednání žalobce a příčinná souvislost se zraněním poškozeného. To by mohl objasnit jak svědek A. T., tak důkaz konfrontací výpovědí žalobce a svědka-poškozeného J. B. V projednávané věci ovšem dokazování k jednání žalobce a poškozeného před restaurací provedeno nebylo vůbec. Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil se žalovaným, že by skutkový stav zjistil řádně a zcela přisvědčil krajskému soudu, že skutkový stav o situaci před restaurací žalovaný nezjistil dostatečně.

[25] Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud neztotožnil se žádnou námitkou a shledal rozsudek krajského soudu věcně správný a zákonný. Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[26] O nákladech rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšný žalobce (jenž v řízení učinil toliko jeden úkon – sám podal vyjádření ke kasační stížnosti) náhradu nákladů řízení přes poučení a výzvu Nejvyššího správního soudu neuplatnil. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (srov. § 53 odst 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu